

מסורת הש"ס

(א) [תום] פירו' וע' תום
לעיל יד: ד"ה אל תספר
ותום' ב"מ פ. ד"ה רבא
ותום' ב"ב לו: ד"ה אל
תמרה' (ב) [תום] פירו'
עירובין ד' תומה' כ"א
(ג) [תום] פירו' (ד) [תום]
פ"ה (ה) [תום] פירו' תום
ט' ו' [תום] פירו' (ו) [תום]
(ז) [תום] פירו' (ח) [תום]
ד"ה עשרה' (ט) [תום]
תום' פירו' ד"ה נדה'

תורה אור השלם

1. שָׁרָרְךָ אֲנִי הַסֵּהר אֶל
יִסָּר הַקּוֹז בְּעֵינֶיךָ עֵמֶת
חֲסִים סוּגָה בְּשׁוֹשֵׁנִים;
שִׁיר הַשִּׁירִים 1:1
2. כִּפְלָה הַרְמוֹז רִקְקֶךָ
מִבְּעַד לַצִּמְחָה;
שִׁיר הַשִּׁירִים 1:1
3. וַיִּגַּשׁ וַיִּשָּׁק לוֹ וַיֹּרֶחַ אַח
רָיָה בְּגִדָיו וַיִּכְרַתוּ
וַיֹּאמֶר רֹאה רִיחַ בְּנִי
כִּרִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר כִּרְבּוֹ
יִי. כִּרְאשִׁית כֹּז כֹּז
4. וַיֹּאמֶר מֶה עֲשִׂיתָ קוֹל
דְּמִי אֲחִיךָ צַעֲקוֹת אֵלֶיךָ
הָאֲדָמָה; כִּרְאשִׁית ד' י

לעזי רש"י

פלמי"ד
לתורה.
[פלמי"ד].

מוסף רש"י

היו זנב לאריות. טוֹב לָךְ שְׂמֵחָה וְזֶנֶב לְאַרְיֵה לְנֹשֵׁעִים טוֹבִים, מְהִינָן לֹאשׁ וְשֶׁר לְרִיקִים (אֲבוֹת פִּיד חֲמִידָה). דְּמֹו דְרֵם וְזֵרְעוֹתָיו. אֵלף כְּשֶׁלֶת מִקִּיס דְּמִי אֲחִין עֵמָךְ (כְּשֶׁלֶת מִקִּיס נֶפֶשׁ אֶחָת מִיִּשְׂרָאֵל) מַעֲלֶה עֲלֶיךָ חַיִּי וְחַי וְשִׁמּוֹנִי, שֶׁמֶדֶה טוֹבֵה מְרוֹנֵה מִמֶּדֶה פֹּרַעְנֵת (בִּבְרֵי יֵאָ.)

אחד דיני ממונות פרק רביעי סנהדרין

כמנין סנהדרי עשרים וששה שאם יחלקו
וט' מוכין והטייה לרעה אין ע"פ אחד וזריך
שבעים ואחד הלכך צריך להושיב לפנייהם
ת' שבעים ואחד ולאו אורח ארעא לעשות

וְיִשְׁלַשׁ שָׁנֹתָ שֶׁל תִּלְמִידֵי חֲכָמִים וְיִשְׁבֵּן
לִפְנֵיהֶן כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִכִּיד אֶת מְקוֹמוֹ
הַחוּצָרָו לְסִמּוּךְ סוֹמְכִין מִן הָרִאשׁוֹנָה אֶחָד
מִן הַשְּׁנִיָּה בֹא לוֹ לְרִאשׁוֹנָה אֶחָד מִן
הַשְּׁלִישִׁית בֹּא לוֹ לְשֵׁנִיָּה בִּדְרִים לְחֵד עוֹד
וְאַחֵר מִן הַקֹּהֵל וּמוֹשִׁיבֵין אוֹתוֹ בְּשִׁלִּישִׁית
וְלֹא הִיָּה יוֹשֵׁב בְּמִקְוֵמוֹ לֹא רָשׁוֹן אִלָּא
וְיֹשֵׁב בְּמִקּוֹם הָרְאוּ לוֹ: גַּמ' מִנָּה הֵנִי מִלִּי
אִ"ר אַחֵא בֵּר חֲנִינָא דֹאמֵר קֵרָא שִׁרְדָךְ
אֲנִן הִסְהֵר אֶל יִחְסֵר הַמּוֹנֵן וְגו' שִׁרְדָךְ זֶו
סִנְהֵדְרִין לְמָה נִקְרָא שְׁמָה שִׁרְדָךְ שְׁהִיא
וְיֹשֵׁבֶת בְּטִיבּוּרָו שֶׁל עוֹלָם אֲנִן שְׁהִיא מְגִינָה
לְעַל כָּל הַיְּסוֹד כִּלּוֹ הַשְּׁמֵרָה שְׁהִיא דוֹמֶה
לְסִמּוּךְ אֶל יִחְסֵר הַמּוֹנֵן *וְהָיָה הַחוּצָרָא אֶחָד
מֵהֶם לְצֵאת: רְאוּן אִם יֵשׁ עֲשָׂרִים וְשִׁלְשָׁה
בְּכַנְגָּד סִנְהֵדְרִי קִטְנָה יוֹצֵא וְאִם לֹא אֵינִי
יוֹצֵא: יְבִטְנָן עֵרִימַת חֲסִים מַה עֵרִימַת
חֲסִים הִכֵּל תִּהְיוּ מִמֶּנָּה אֶף סִנְהֵדְרִין הִכֵּל
מִטְעֵמֵיהֶן: יִסּוּגָה בְּשׁוֹשֵׁנִים שְׁאִפִּילוּ
וְסִנְהֵסָגָה שֶׁל שׁוֹשֵׁנִים אֵל פִּרְצוּ בְּהֵן פְּרוּצָה
וְהִיכִינוּ דֹאמֵר לֹא הוּא מִינָה לְרֵב כִּתְנָא
אִמְרִיתוּ יְגִדָּה שְׂרִי לִיחֻדִּי כְּהִדִּי גִבְרָא אִפְשָׁר

לז.

התורה העידה עלינו סוגה בשושנים. לענין דם נדום נדרש כשומרת דם כשונה אדומה ראיתי מיד פורש וא"ת והא' יחוד לאורייא הוא כדדרשין (ענין דף כא): מבי יסתך אחיך בן אחת והיבי אחא קרא דדברי קבלה למישרי מלי דכתיב באורייא

מו דלא ענדל דמשתריא אלג דנל
 וספא ליטריסו) ומיור הייזל לנא בעל
 פילן נדה אסורה להתייחד כדלמחר
 פיק דמונות (דף ד.) לא בעל הוא
 בין האנשים ואשתו ישיבה בין
 ויש ואמר' אמר' בפיק' דשנת
 (ג.) מקיש אשתו נדה לאשת רעהו
 דהא אשת רעהו חזק' כנגדו חזק' כנגדה
 אסור כו' ופי' שם כקונט' משום ייחוד
 בשם אשתו חזק' וסבא אמר
 ויגד' אשתו חזק' וי"ל דהוא כנגדו ויהא
 נגדה אסורה כגשת אשת' חזק' כנא
 ייחוד משום איקרובי דעתא שנהני'
 ותחמתמין זה מזה ויש מיהא מ"ש
 ייחוד דנדה שרייא מסוגה כשפשיס
 ויהא כנגדו ויהא כנגדה אסרת
 היקש דלשת אשת איפוך אגא וי"ל
 מתמזבז טפי לאסור הוא כנגדו ויהא
 נגדה לפי שמתקרבין יחד ויהנין זה
 נגדה לפי שפשיס' יי"ל את ריה
 ריה. לשון ריה שייך נדס נדות
 דלמחרין כפי' כל היד (נדה דף כו.)
 יהא איתמא דלמחר דמא קטיה דר"א
 דמיה אסור הא דר' חימוד הוא:

אש בנעורת ואינה מהבהבת אמר ליה התורה העידה עלינו סוגה כשושנים שאפילו כסוגה בשושנים לא יפרצו בהן פרצות ריש לקיש אמר מהבא כפלה הרמון רקתך אפילו ריקנין שכך מלאין מצות כרמון ר' זורא אמר מהבא וירח את ריח בגדיו אל תחקי בגדיו אלא בגדיו הנהו כרינוי דהוה בשיבכותיה דר' זורא דהוה מקרב להו כי היכי כדיתירו להו בתיובתא והוו קדי רבנן כי נח נפשיה דר' זורא אמרי עד האידנא הוה חריבא קמין שקיה דהוה בעי עלן רחמי השתא מאן בעי עלן רחמי הרהרו בלבייהו ועבדו תשובה: שלש שורות כו': אמר אבוי ש"מ כי ניידו כולהו נידי ולימא להו עד האידנא הוה יתיבנא ברישא השתא מותביתו לי כרנבי אמר אבוי דאמרי ליה הכי הוה זנב לאריות ואל תהו ראש לשועלים: **מתנא** כיצד מאיימן את העדים העל עידי נפשות היו מכניסין אותן ומאיימן עליהן שמא תאמרין שמועיה עד מפי עד ומפי אדם נאמן שמא אי אתם יודעין שסופנו לברוק אתכם בדרשה ובחקירה ויודעין שלא כדרינן ממונות דיני נפשות דיני ממונות אדם נותן ממון ומתכפר לו דיני נפשות דמו ודם וזרעותיו תלויין בו עד סוף העולם שכן מצינו בקין שהרג את אחיו שנאמר ודמי אחיך צועקים אינו אומר דם אחיך אלא דמי אחיך דמו ודם וזרעותיו דבר אחר דמי אחיך שהיה דמו מושלך על העצים ועל האבנים לפיכך נברא אדם ויחידי ללמדו שכל המאבד נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו איבד עולם מלא ויכל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא ומפני שלום הבריות שלא יאמר אדם לחבירו אבא גדול מאבך וישלא יהו המינים אומרים הרבה רשויות בשמים ולהניד גדולתו של הקב"ה שאדם טובע כמה מטבעות כחותם אחד כולן דומין זה לזה ומלך מלכי המלכים הקב"ה טבע כל אדם בחותמו של אדם הראשון ואין אחד מהן דומה לחבירו לפיכך כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם ושמא תאמרו

דנכי. בונבות: **הַתֵּנָה** מ'אִימִין. שֶׁלָּא יַעֲרֹד עֲדוּת שָׂקָר: **מְאֹדֵד**. בְּגַם [וְעַכְשָׁן] מ'פִּי: דְּיוֹי מְמוּנוֹת. אִם הַעֲדִיר וְהוֹמַתְפִּיר: **לְפִיכָךְ נִבְרָא אֱלֹהֵי יוּדִי**. וְכֵן אֶחָד לֹא יִסְפִּיק נִבְרָא אֱלֹהֵי יוּדִי לִפְרָחוֹת שֶׁמִּשְׁלָח אֶל הַקָּדוֹשׁ: וְכֵן אֶל בְּרֵא אֱלֹהֵי: **וְהַעֲדִיר בְּדוּלָתוֹ**. וְעוֹד לֹא יִסְפִּיק הַיֵּיחֵד לִפְרָחוֹת הַלְלוּת וְלִדְרוֹת הַיֵּחֵד בְּדוּלָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ יִהְיֶה תַּחֲלָה אֲלֵּא חוֹמַת אֵי: **חוֹפֵס**. הֵיטֵב אוֹתוֹ בְּרַחֵל שֶׁהָעִיר מְקוּמָה בּוֹ: **עוֹבֵב כֹּהֵם מַעֲבָעוֹת בְּחוֹסֵם אֵי**. כֹּל יִמִּין: **כְּשֶׁבִילִי נִבְרָא הָעוֹלָם**. כִּלְי' חֲשׂוֹב אֵי כְּעוֹלָם מֵלֵךְ לֹא אֶטְרֵד אֶי"ע מֵן הָעוֹלָם: בְּעִירִי אֲחֵם וְיִשְׁמַח מִמֶּנִּי: מֵה

עין משפט
נר מצוה

סד א מ"י פ"א מהל'
סנהדרין הלכה (ו)
(ו) סנה ע"ש לו:
סד ב מ"י שם הל"ת:
סד ג מ"י שם פ"ג הל"ב:
ד מ"י פ"ג מהל' איסורי
ביאה הל' א טו"ש"פ אה"פ
ס"י כז פ"ק א ו"ד פ"י
ק"ס סוף א ו:
סד ה מ"י שם פ"ב מהל'
סנהדרין הל"ב:

רבינו חננאל

[illegible]